

Sentit d'estat

És sabut que Pujol va subordinar tota la seva acció política a l'estabilitat d'Espanya. Tres moments són especialment destacables: quan va donar suport al PSOE desprestigiad i desmoralitzat del darrer govern de González, assetjat per la corrupció i pels seus errors en la lluita antiterrorista; quan va donar suport a la primera legislatura d'Aznar, que necessitava un suport que pocs estaven disposats a donar-li (Pacte del Majestic), i, finalment, quan va donar suport altre cop al PSOE desprestigiad i desmoralitzat dels últims anys de Zapatero, víctima del seu desconcert davant la crisi. Pujol no es va cansar de reivindicar que aquest havia sigut el principal mèrit de CiU, i no la contribució a l'autogovern o a la defensa de la identitat catalana. Per ell no hi havia contradicció: considerava que sense estabilitat política Espanya no consolidaria la seva democràcia i que sense democràcia no hi podia haver autogovern.

El que és peculiar d'aquesta trajectòria no és tant que un partit "autonòmic" contribuís sistemàticament a donar estabilitat al govern de torn, sinó que no estigués disposat a fer-ho el principal partit de l'oposició. Quan repassem l'evolució de la Segona Restauració borbònica, el primer que sorprèn és que la democràcia hagi sobreviscut a cops d'estat militars reals i potencials, a la violència terrorista i a tres crisis econòmiques amb taxes d'atur superiors al 20% i agudes tensions de deute. En aquest període de temps, cap país europeu ha viscut una col·lecció de calamitats com-

parable. Ara bé, el segon que sorprèn és que no sols mai no es formés un govern de concentració, sinó que ni tan sols el principal partit de l'oposició donés suport decidit al govern per fer-hi front. Tot al contrari: l'actitud dels grans partits espanyols ha sigut sistemàticament caïnita, i és per això que els espanyols estem en deute amb Pujol.

Ara Pujol està prestant un nou servei a l'estat espanyol, aquest cop contra la seva voluntat. Si s'hagués apartat de la política quan va renunciar a presentar-se a noves eleccions, si hagués mort ara fa uns pocs anys (com repetia que era el seu desig) o si no s'hagués declarat independentista a l'últim moment, ara Montoro no utilitzaria la seva persecució com un arma política, perquè estaria perseguint un home del sistema, i justament un home del

MIQUEL PUIG

ECONOMISTA

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

sistema que estaria essent traït pels seus. No dic que no existiria el cas Pujol, perquè els fills de Pujol eren objecte d'investigació des de molt abans que ell es declarés independentista, sinó que el cas Pujol no seria d'utilitat per a l'Estat, com ho és ara.

¿Pot ser el cas Pujol d'utilitat també per a Catalunya? En part ho serà amb independència del que fem, perquè comporta la liquidació, entre nosaltres, d'una manera de fer política que és general a Espanya i que és incompatible amb una democràcia real. A partir d'ara, qualsevol que es vulgui dedicar a la política des del catalanisme sap que no podrà practicar el tracte de favor a canvi ni de diners ni de dinars, perquè l'Estat pot ser implacable amb ell. I les organitzacions independentistes saben que el seu finançament ha de ser impol·lut.

Ara bé, el dubte és si el cas Pujol s'endurà el partit que ell va crear, cosa que apartaria de la política un segment crucial de la població catalana. Sembla evident que s'acosten temps difícils per a Convergència, tant en el front electoral, perquè el desprestigi és gran, com en el financer, perquè la sentència del cas Palau tindrà lloc més d'hora que tard. Temps difícils però no impossibles, perquè en el pitjor dels escenaris Convergència no tindrà patrimoni material però tindrà diputats, alcaldes, regidors i sobretot un líder respectable i respectat.

La refundació de Convergència és l'única alternativa a la desaparició. Una refundació no és només un canvi de cares i ni tan sols de programa, sinó de valors. Els de Pujol eren els de la democràcia cristiana italiana, que són cosa del passat fins i tot en aquell país. Els de Mas podrien ser els d'una democràcia cristiana septentrional, menys càlida però més rigorosa en la gestió de la cosa pública. Si Mas decideix que la seva obligació és ara expiar la culpa tornant a travessar el desert i reconstruir el partit sobre unes bases més sòlides, prestarà un enorme servei al país. Perquè d'aquesta en sortirem canviats, i convé que no sigui per cínics, sinó per madurs.

Es sabut que la salut d'un país –la seva prosperitat i la seva equitat– no depèn ni dels recursos naturals ni de l'encert de les polítiques, sinó de la qualitat de les seves institucions. Que la Catalunya del futur sigui pròspera i justa depèn molt del que ara fem. Tots tenim una responsabilitat, però molt depèn del que faci en Mas.

Després del cas Pujol, qui es vulgui dedicar a la política des del catalanisme sap que ha d'estar impol·lut

SUSANA SUBIRANA

Si Mas refunda CDC sobre els valors d'una democràcia cristiana septentrional, prestarà un enorme servei al país

Quina enveja, Albert

❖ Enviem des d'aquesta columna una càlida felicitació al ministre Margallo, a l'ambaixada espanyola d'Holanda i a l'Institut Cervantes d'Utrecht, per la magnífica promoció que li han muntat a la novel·la *Victus*, del col·lega (i, no obstant això, amic) Albert Sánchez-Piñol. Quina filigrana! Sensible com és a la difusió internacional de la literatura catalana, el govern Rajoy ha buscat la millor estratègia per donar a conèixer aquesta excel·lent novel·la als lectors holandesos. I, al final, alguna ment lúcida la va trobar: prohibir-ne la presentació al públic, sota la sospita que una conversa d'un escriptor amb el seu traductor no es convertís en "un acte polititzat en el delicat context actual". Segons va explicar ahir un representant de l'Institut Cervantes, l'ordre de cancel·lar la presentació del llibre els va arribar directament de l'am-

baixada, la qual cosa vol dir que havia partit del ministeri espanyol d'Exteriors. Quanta dedicació en favor de la literatura catalana! La Marca España demostra una vegada més la seva atenció a la realitat plurinacional i multicultural de l'Estat.

❖ Permetin-me els lectors amables que aprofiti l'avenença per adreçar unes paraules a l'involuntari protagonista de la història: quina enveja, Albert. No tan sols ets l'autor d'un parell de les novel·les més llegides, venudes i traduïdes de la història de la literatura catalana (*La pell freda* i la mateixa *Victus*), sinó que a sobre el govern espanyol t'ho reconeix posant en marxa tota la seva màquina per fer que *Victus* sigui una

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

Felicitó Margallo per la magnífica promoció que ha muntat a 'Victus'

obra encara més notòria. Fins i tot la Soraya Sáenz de Santamaría hi ha contribuït adduint que el boicot institucional a la teva presentació es va produir "per motius de calendari"! Quina potra, Albert. No és que no t'ho mereixis, ben al contrari, però has d'admetre que això és de luxe.

❖ Com que tothom sap que el gremi dels escriptors està format bàsicament per envejosos, egòlatres i neuròtics, crec que puc parlar en nom de tots els companys i companyes d'ofici per fer un prec a l'Institut Cervantes, i és que d'ara endavant prohibeixi totes les presentacions dels nostres llibres a l'estranger. Per part meua, agrairia que també pengessin fotografies

meves als controls de seguretat dels aeroports, com a personatge indesitjat pel govern d'Espanya. No sé com no se'ns havia acudit abans: ara sí que tenim a tocar el primer Nobel en llengua catalana. La diplomàcia espanyola hi treballa intensament.

❖ (Postdata: en l'exercici actual, l'Institut Cervantes disposa de 110,45 milions d'euros de diner públic per a la difusió internacional de la llengua espanyola, una xifra francament discreta per a un govern que abomina de les qüestions identitàries. D'altra banda, no cal dir quina és l'única "llengua espanyola" admissible, ni que sigui en contra dels articles 3.2 i 3.3 de la Constitució, que en teoria reconeixen la pluralitat lingüística de l'Estat. Ah, la llibertat d'expressió? Ho pregunta seriosament?)